

EXCLUSIVAMENT PER A CATALUNYA

El principi de la llibertat nacional implica, per a Catalunya, el dret a disposar dels seus destins i de governar-se ella mateixa, sense altres limitacions que les derivades de la pròpia voluntat democràticament expressada i de les relacions peninsulars i internacionals.

Esquerra Republicana de Catalunya.

DE LA REPUBLICA A LA DICTADURA

A LA JOVENTUT CATALANA

Aquests dies s'escau el dinové aniversari de l'assalt armat a la segona República espanyola pels enemics seculars de Catalunya. Malgrat el temps escolat de la pretesa « liberación » ençà, persisteix l'estat de guerra proclamat pel Ban del 28 de juliol del 1936 i continua parlant-se en termes bèl·lics. El Dictador s'ha referit suara en un acte públic als « muchos enemigos » de l'exterior i ha fet esment de « las ambiciones bastardas en el interior que, como la hiedra, tratan de enlazarse en nuestro tronco ».

Els que es fan passar per victoriosos abonen la cèlebre frase d'Unamuno « venceréis, pero no convenceréis », la qual cosa resulta evidenciada per les encara vidents lleis especials de repressió. Pírrica victòria aquesta dels « nacionales » el cap dels quals assenyala el fracàs de la pròpia creuada quan alludeix les « ambiciones bastardas » que corsequen el tronc franco-falangista.

Es, per altra part, realment simptomàtica la persistència de molts sectors internacionals contra l'actual règim espanyol si es té en compte que la segona guerra mundial, amb els seus sofriments, els forns crematoris, els empresonaments, les tortures i la misèria que afectaven tots els ciutadans dels països ocupats, ha deixat els cors rebregats i neutralitzat qui-sap-lo els homes. El neguit de justícia que s'ha salvat de l'hecatombe manté la repulsa que és la lògica i humana reacció davant la fatxanderia i el gangsterisme diplomàtic mussolinès que reviu en Franco i constitueixen una procacitat que no es justifica ni per la inconsciència casernària del que la practica. Podran els falangistes escalar els organismes internacionals a l'empar de les espesses boires acumulades per la tensió internacional, però la consciència dels pobles, que és més forta que les raons « estratègiques » i els interessos estatals, continuarà denunciant la infàmia del Dictador espanyol les mans del qual — ha escrit el gran catòlic François Mauriac — no poden ésser rentades ni per tota l'aigua del mar. El règim que sofreixen els nostres pobles és una nosa afincada damunt l'Europa occidental i constitueix un permanent element de fricció puix que alimenta les discrepàncies en els governs i els organismes internacionals.

Sotmès el nostre poble a una propaganda insidiosa alliberada de tot element contradictori, escarnida diàriament la veritat, no és d'estranyar si les noves generacions se senten desorientades, decepcionades i àdhuc severes respecte d'un passat republicà i catalanista exposat amb els més sombres colors. Perquè el mal causat per les falsitats és tan profund i la necessitat d'uri millor esperar tan urgent és que ens proposem des d'avui en aquests FULLS LLIURES aportar al procés fa temps obert pel franco-falangisme contra la República i l'Autonomia Catalana que en nasquè els elements trets no pas dels arxius de partit ans els precedents d'una realitat que no pot ésser desmentida.

Donem avui una part d'aquells testimoniatges que serviran segurament a la nostra joventut per a apreciar el mal immens que el franquisme ha causat al país i serviran alhora per a contrastar-hi la situació del període republicà.